

16. søndag efter trinitatis

Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: »Græd ikke!« Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!« Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor. Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: »En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk.« Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen.

Luk 7,11-17

Af jord skal du igen opstå

MOGENS GOTTFRED JENSEN

Tanken

Denne søndag er blevet kaldt efterårets påskedag. Tre gange hører vi om, at Jesus opvækker en død: enkens søn i Nain (Luk 7,11-17), synagogeforstanderen Jairus' datter (Luk 8,49-56) og Lazarus, Marthas og Marias bror (Joh. 11,38-44). Nain er en lille landsby i Galilæa. Vi hører kun om den denne her ene gang. Måske var det den eneste gang, Jesus besøgte landsbyen. I synagogeforstanderen Jairus' datters tilfælde kunne folk sige: 'Godt nok var hun tilsyneladende død, men hun var trods alt kun syg til døden. Måske er hun blevet rask i mellemtiden?'

Men her i Nain lades der ingen tvivl tilbage. Den unge mand har været død i flere dage, og nu var der kun begravelsen tilbage.

Ikke sandt: det lyder jo smukt, når der til en begravelse siges: 'Af jord er du kommet, til jord skal du blive, af jorden skal du igen opstå.' Men når vi bruger hovedet, kan vi jo godt se, at den som ligger i den hvide kiste ikke har en jordisk chance for nogen sinde at opstå. Hvis der så oveni købet er tale om en brænding, ja, så er tanken om opstandelse endnu mere forrykt. At stå ved en kiste, som lidt efter bliver brændt ved 1000 varmegrader, og så sige: 'Af jorden skal du igen opstå' er afsindigt. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Enhver

kan fortsætte rækken af indvendinger imod opstandelsen på den yderste dag. Nej, døde opstår ikke igen.

Troen

Det var en ung mand, der lå der på båren. Det gør altid ondt, når det er et ungt menneske, der dør. Det er så vanvittigt tungt, når en mor og far må lægge deres barn i graven. Og i dette tilfælde er det ovenikøbet en enlig mor, som må bære sin eneste søn til graven. Hjerteskjærende og næsten ubærligt. Men mærkeligt nok beder moren ikke Jesus om hjælp. Det er hun alt for knust til at tænke på i øjeblikket. Men Jesus reagerer og tager selv initiativet. Ingen beder ham om hjælp. Men han ser nøden og skrider til handling. Vi kunne ellers let forestille os, at Jesus og hans følge slutter sig til sørgetoget og på den måde viser deltagelse. Det er jo, hvad vi formår, når vi møder et sørgetog. Men Jesus standser sørgetoget og enken og befaler hende ikke at græde mere. Burde han ikke i stedet have sagt: 'Græd endelig.' Men det gør han ikke. I stedet rører han ved båren. 'Nej Jesus, det må du ikke, for ifølge Moseloven bliver et menneske urent ved at røre et lig.' Det er en dybt krænkende handling. Nu er al opmærksomhed rettet imod Jesus. Selv grædekonerne må tie. Så taler Jesus til den døde: 'Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op.' Sådan taler man til en, der sover. Ikke til en død. Jeg tror disciplene har været pinligt berørte og krummet alle ti tæer i deres støvede sandaler. Hvor pinligt! Men så sker det, som brænder sig fast på nethinden: Manden rejser sig og begynder at tale. Vild forvirring. Og alle blev fyldt af frygt. Før var det frygten for døden, der fyldte dem. Nu er det frygten for ham, som har magt over døden. Guds frygten. Vi små mennesker må bøje os i støvet for ham, som har al magt i himlen og på jorden. Han er stadig den, der tager initiativ, når han møder dødens virkelighed. Han er stadig den, som bryder grænser, gør det utænkelige og gør sig selv uren, der hvor vi andre sætter grænsen. Han er stadig den, som siger de næsten blasfemiske ord: 'Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!' Han er også den, som til sin tid vil træde hen til min grav og sige: 'Mogens, jeg siger dig: Rejs dig op.' Han er stadig den, der siger: 'Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.' (Joh 11,26). Enkens søn døde igen - forhåbentlig efter et langt og godt liv. Men han døde igen. Men Jesu opvækkelse fra de døde er en påmindelse om, at han har magt til at skabe liv af døde.

Gad vide, hvad der ville ske i dag, hvis Jesus gjorde det samme under hos os? Så ville han sikkert blive breaking news hos TV 2 news og komme i 'Go aften Danmark' og blive interviewet af Lippert og stjæle alle overskrifter. Medicinere ville stå i kø for at lave MR-scanninger og udføre DNA-tests af både den opvakte og af Jesus. Samtlige sociale medier ville være sprængfyldte med

teorier om månemænd og liv på Mars. Var Jesus blot en forklædt rummand, eller havde den døde blot været skindød?

Ja, hvordan ville vi reagere? Ville vi tage del i al virakken, eller ville vi stille prise Gud for hans magt over døden og udbryde som skaren uden for bymuren i Nain: 'Gud har besøgt sit folk?' Vi vader faktisk rundt i store og små undere hver dag. Vi har sågar fået fortalt om en dødeopvækkelse, som langt overgår opvækkelsen af den unge mand, nemlig Jesu opstandelse fra de døde, som lover os, at vi også skal opstå.

Lad os derfor fyldes af tak og lovprisning og prise Gud for de undere, vi er vidne til, og som er bevidnet i Bibelen. Beretningen her viser os et liv uden Jesus og et liv med Jesus. Uden Jesus er livet en vandring mod døden. Men der er et alternativ: En vandring med Jesus på vej mod livets land. På vej mod graven og alligevel på livets side.

Udfordringen

Hvilket tog er du deltager i: dødens tog eller livets tog? Og ejer du troen på, at Jesus er opstået og har sejret over døden – også din?